

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

ESPECIAL DIA DEL LLIBRE

23 d'abril de 2010

www.setmanaridirecta.info - Gratuït

Llegir,

tot un plaer

SMR
UAI

ESPAI POÈTIC | CATÀLEG D'EDITORIALS | LLIBRES DE DONES RECOMANATS | RELATS

, llegir

Llegir, tot un plaer

Des de la infantesa, ens bastim de fantasia, il·lusions i mons incògnits i creixem poc a poc amb fets i abstraccions numèriques ja establertes. El Petit Príncep no entenia la complexitat dels grans i Pessoa es desolava en els desassossecos de les hores inacabades.

Entremig, l'aurora de les paraules va creixent com ho ha fet fins ara, en els llibres passatgers que omplen tota mena de buits, omplint-ne i cercant-ne de nous. D'altres es desolen a les cantonades, on s'amunteguen els infinits volums de creacions literàries mai llegides. Ens aporten els sentits que podem haver perdut en les foteses submergides i poden embogir la serenitat més disfressada.

El descobriment de noves experiències amb els llibres és una feina inacabada, són ells els que mai no moren, plens de trens preparats per embarcar, de filosofies i estrades emporuguides i sense vestir, a les quals cal donar força.

Podem començar per aciarar els relleus més indiscrets de tots els mots, després fixem l'esguard en la negror i resequim els silencis més explícits. Aquesta hauria de ser la dansa de la literatura i la poesia, no?

— ESPAI POÈTIC — David Caño (Olot 1980)

La revolució

1. Podria dir-te que la revolució és la lluita salvatge entre dos cossos que s'han trobat, per casualitat, en la humitat d'una matinada èbria i emboirada. La darrera desconstrucció del discurs és la manca de diàleg. Vells sofistes vexats enmig de la Plaça dels Orgasmes i el No Fingir Mai. Caldrà enderrocar les catedrals per edificar-hi escorxadors i quadrilàters de boxa. Rouseau penjat d'un ou en nom de l'home nou. La civilització definitiva en la retòrica dels gemecs que no et reprimeixes. És l'enveja dels veïns el que s'enfila per l'escala, es filtra per les parets, et desperta la filla que dorm a l'habitació contigua. CRIDES. Podria assegurar-te que la revolució és un exèrcit de milers de clons hiperactius entrant a mort a la conquesta del teu úter. Però això ja ho vam provar... i tampoc no funcionava.

Quin serà el significat del consol quan, afamat de desig, oblidis la fi de l'últim ideari?

Quin secret amaga la bellesa que aprecies?
Quan apareixerà la nova jerarquia?

2. Mirades que es defugen en la confiança dels implicats en res. No és molt raonable intentar moldejar el desig, tu que tan el defensaves. Et desvivies pel plaer d'un impuls incontrolat i, ara, em recrimines l'espontaneïtat dels actes que no t'agraden, que no comparteixes en les limitacions morals d'una herència gastada a base de sops de nadal i de misses del gall. "Jo sóc tan lliure com els prejudicis que ens condicionen", em deies, i tot feia pensar que ja eres la reina del carnaval, la nimfa de la farsa que habitàvem. Ens aferràvem a la follia de la joventut com encenall per la revolució, com la llibertat indiscutible i alliberadora. O això pensava mentre et replicava: "Cap limitació que contradigui Saint-Just i ens converteixi en funcionaris. Cap condicionant que refreni la creativitat quotidiana que ens ha de reinserir. Refiar-te del poder curatiu de la morfina és morir d'excitació".

La nit era la pira dels derrotats abocant remordiments estúpids.

La Directa fa 4 anys!

(i tu encara no t'hi has subscrit?)

Ja fa més de tres mesos que la nova DIRECTA és al carrer. Des del gener de 2010, data en què es va materialitzar la fusió amb *Illacrua*, el setmanari ha augmentat les seves pàgines amb la incorporació dels *Quaderns d'Illacrua*. Tal com haureu pogut copsar les subscripcions i lectores habituals durant aquests últims catorze números, la DIRECTA ha crescut. La fusió amb *Illacrua* ens ha permès fer una passa endavant. Fruit d'aquesta unió, hem incorporat temes de reflexió, anàlisi i alternatives al ventall de propostes que cada setmana pots trobar a la publicació. I tot això, mantenint tota la força de les seccions d'actualitat, investigació i cultura que sempre han caracteritzat el setmanari des del seu naixement.

Per tots aquests motius, ara que enfilem el quart aniversari de la DIRECTA, el primer balanç de la fusió és molt engrescador. A partir d'ara, ens caldrà consolidar el projecte per fer que els missatges crítics i transformadors arribin més lluny. I això passa per tenir més recursos, un aspecte que la fusió ha reforçat. L'altre punt fort del projecte, que garanteix la seva inde-

pendència i viabilitat a llarg termini, són les subscripcions. Tal com sabem, el gener vam començar a incorporar les subscripcions de *Illacrua* que han anat renovant la subscripció, un procés que no tancarem fins a l'estiu. Aquest ha estat un aspecte important del trajecte que vam iniciar fa dos anys, quan les redaccions de *Illacrua* i la *Directa* ens vam començar a trobar per donar forma a les pàgines que ara tens a les mans. Però el procés, que vam vehicular a través de la campanya *Suma-t'hi*, no es tanca amb aquesta incorporació de les subscripcions de *Illacrua*. Paral·lelament, treballarem per enfortir el setmanari i ampliar el ventall d'informacions i les persones que hi col·laboren i per arribar a molts més punts dels Països Catalans. En definitiva, per crear un mitjà de comunicació més sòlid, de més qualitat i amb més abast.

Finalment, ara que la nova DIRECTA ja és una realitat, també aprofitem aquestes línies

per agrair el suport a totes les subscripcions: les de la DIRECTA antiga, les que s'hi estan incorporant de l'etapa d'*Illacrua*, les que ja estàveu subscrietes a les dues publicacions... i també les que us hi anireu afegint durant els pròxims anys.

Raül Moreno Supervia

A l'Alba

L'Alba és la primera claror del dia. Somrient, de matinada, li pica l'ullet a la lluna i se'n va a despertar el Sol. L'estre s'ha llevat de bon humor: començarem el dia tastant les delícies del joc. Fet i amagar, fet i amagar—criada la nostre heroïna. Molt bé! Paro jo -li respon el Sol. Ella corre Canigó amunt, amunt i encara més amunt fins que arriba dalt del cim i s'amaga a sota un pi. El Sol, que ja ha parat de contar, puja molt a poc a poc deixant un rastre ataronjat que comença a les muntanyes i s'acaba vora el mar.

Els pescadors, estira que estiraràs, arrosseguen la barca, es fan a la mar i van endavant... sempre endavant. Els galls fa estona que canten: quiquiriquí, quiquiriquí qui no deixi viure que marxi d'aquí. Els despertadors comencen a sonar: els homes i les dones pensen, caminen, s'arreclen, ensumen, prenen café, marxen de casa i se'n van a treballar.

El Sol li pregunta a l'horitzó si ha vist a la filla de la nit, i aquest li respon que no. L'alba ja fa estona que ha deixat l'amagatall: ara vola tan de pressa com ho fan els pensaments i contempla embadalida les ciutats del nostre temps:

"Barcelona, Praga, París; La Habana, Buenos Aires, Olot, Istanbul, Sao Paulo, Sant Pol; Venècia, Berlín, New York".

Laia Pajuelo (Bcn 1981)

ENA

Giuseppe Penone dels boscos en fa mitologia, i ara exposa les seves patates antropomorfes. Tot són cabòries d'ençà de la notícia. Li demanaré la diferència entre morir amb o sense dents. La mort entra per la boca, per això no parlo gaire.

Em cou la glàndula pituitària si imagino l'olor de les seves aixelles peludes. Descarto la possibilitat que sàpiga localitzar en un mapa Minerva Reef, així que ahora em sento una mica decebuda. Unghia e Candele (Unghia i Espelmes) em pertorba, per tant esbrinaré quant triga Penone a anar del llit al sanitari i la cal·ligrafia de la seva lletra ena.

Llegir, tot un plaer

Suplement editat per:

SETMANARI DE COMUNICACIÓ
DIRECTA

www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
661 493 117
935 270 982
C. Radas, 27
08004
Barcelona

+ Suma-t'hi + pàgines + continguts + actualitat + reflexió + anàlisi

Des de gener de 2010 *Illacrua* i la *Directa* treballen conjuntament per convertir-se en un setmanari alternatiu de referència, ampliant el ventall d'informació i incorporant un tractament més profund sobre l'actualitat.

+ informació:
imesd@setmanaridirecta.info; imesd@illacrua.cat

Subscriu-te a la *Directa* i emporta't un regal a elegir entre cd's, samarretes i llibres...

Consulta el catàleg a la nostra web: www.setmanaridirecta.info

PARAULA
INVENTADA

Belúnia: Flor de color blau turquesa que es troba a Madagascar. La població aborigen es pren el seu nèctar i es passa cinc dies i cinc nits recitant versos alexandrins de temàtica hel·lènica.

Apunts d'escriptura

Qualsevol persona que ha assistit a un taller d'escriptura guarda un quadern farcit de consells per escriure bé i d'esborranys d'històries que han quedat en això: en simples esbossos. Hem fullejat un d'aquests quaderns. **Marta Salinas**

-
- > És millor mostrar que explicar
 - > Els tòpics, els ha de dir qui els protagonitza, no qui els narra
 - > És impossible parlar d'alguna cosa sobre la qual no es tingui un cert bagatge
 - > Qualsevol projecte artístic és una interrogació cap a nosaltres mateixes
 - > Abans d'abandonar un llibre, hem de preguntar-nos per què el deixem.
 - > La literatura ha de ser versemblant
 - > La complexitat humana és el que interessa de la literatura
 - > El més important a l'hora d'escriure és trobar el to
 - > El conte sempre ha de plantejar un conflicte
 - > Qui decideix què és art i què no?
 - > Convé evitar l'arbitrarietat, la sensació de desgavell; és bo que, en la narració, hi hagi harmonia.
 - > No cal donar explicacions sobreres; la lectora no pot notar que se la tracta com una imbècil o una ignorant.
 - > En una novel·la, hi ha descripció, acció, diàlegs i reflexió. Cal saber jugar amb aquests quatre elements.
 - > El punt d'arrencada ha de ser potent; no cal que la història comenci amb un terratrèmol, però sí que ha de començar amb un cert grau d'intensitat.
 - > La fita és escriure la millor novel·la que tu pots escriure
 - > Abans de començar a escriure, cal preguntar-se: de què vull parlar?, quins són els temes principals i els temes secundaris de la novel·la?, per què vull parlar d'això?
 - > D'un personatge, s'ha de conèixer tot.
 - > És important variar les frases; no s'ha de caure en un fraseig repetitiu.
 - > El 80% dels llibres, els escriuen les correctores d'estil.
 - > "El conte és l'art de la insinuació"
 - > En la música, els moments d'intensitat es preparen; en la novel·la, també s'han de preparar. S'han de tenir clars els moments poderosos i potents per acostar-s'hi.
 - > Crear personatges és l'origen de la fabulació
 - > Flaubert era partidari de la invisibilitat del narrador.
 - > "El que es fa amb temps serà respectat pel temps"
 - > Segons Dahl, algú que escriu ha de tenir una imaginació viva, ha de ser capaç d'escriure bé, ha de tenir resistència (no donar-se per vençuda), ha de ser perfeccionista (mai s'ha de sentir satisfeta), ha de tenir una gran autodisciplina (no tindrà ningú que la renyí si fa la gandula), ha de posseir un gran sentit de l'humor i una certa humilitat (si creu que la seva obra és meravellosa, ho passarà malament).
 - > El diàleg ha de servir per fer avançar la història
 - > "El que s'escriu sense esforç, normalment, es llegeix sense plaer"
 - > Juan José Millás: "La importància de tota obra és el que no es veu: el sistema nerviós".
 - > A les primeres pàgines, hi ha d'haver tot el que la lectora ha de saber de tu i de la novel·la: l'estil, el temps i com el tractaràs.
 - > La sintaxi i la llengua s'han de posar al servei de la història
 - > Jordi Llovet: "La meitat de la literatura és música, l'altra meitat és sentit".
 - > Per escriure bé, s'ha de llegir en veu alta, s'ha de llegir molta poesia, s'han de traduir molts textos i s'ha d'escoltar molta música.
 - > L'observació desperta la imaginació. Cal millorar la nostra capacitat d'observació.
 - > Els escriptors que escriuen bé són una minoria
 - > Compte amb el perill d'escriure bonic: no s'ha de fer literatura, s'ha d'escriure.

> Jo escric

“Escric perquè em surt de dins! Escric perquè sóc incapaç de fer un treball normal com els altres. Escric perquè s'escriguin llibres semblants als meus i jo els pugui llegir. Escric perquè estic molt molt enfadat amb tots vosaltres, amb tot el món. Escric perquè m'agrada passar-me tot el dia en una habitació escrivint. Escric perquè sols puc suportar la realitat si l'altero. Escric perquè tot el món sàpiga la vida que hem portat i seguim portant jo, els altres, tots, nosaltres, a Istanbul, a Turquia. Escric perquè m'agrada l'olor del paper, de la

ploma, de la tinta. Escric perquè, més que en qualsevol altra cosa, crec en literatura i en la novel·la. Escric perquè és un costum i una passió. Escric perquè em fa por ser oblidat. Escric perquè m'agrada la fama i l'atenció que m'ha proporcionat l'escriptura. Escric per estar sol. Escric perquè potser així compregui la raó per la qual estic tan enfadat amb vosaltres, amb tot el món. Escric perquè m'agrada ser llegit. Escric per veure si acabo d'una vegada per totes aquesta novel·la, aquest article, aquesta pàgina que he començat. Escric perquè és el que

tothom espera de mi. Escric perquè crec en la immortalitat de les biblioteques i en com els meus llibres estan a les llibreries. Escric perquè la vida, el món, tot, és indubtablement bonic i sorprenent. Escric perquè em resulta agradable vessar en paraules tota aquesta bellesa i aquesta riquesa de la vida. Escric per no explicar una història, sinó per crear una història. Escric per alliberar-me de la sensació que hi ha un lloc on he d'anar, però al qual no aconsegueixo arribar, com en un somni. Escric perquè no aconsegueixo ser fel·lç. Escric per ser fel·lç.”

ORHAN PAMUK, 'LA MALETA DE MI PADRE'

, llegir

EDITORIAL POPULAR

Resistències globals.
De Seattle a la crisi de Wall Street

Josep Maria Antentas, Esther Vivas

La batalla de Seattle, el novembre de 1999, va inaugurar un període d'auge del moviment antiglobalització. Des de llavors, es van succeir les protestes amb motiu de les cimeres internacionals del G8, el Banc Mundial, la Unió Europea, el G20... entre elles, cal destacar les mobilitzacions massives contra la guerra dels anys 2003 i 2004.

El llibre fa un recorregut per la

geopolítica de les resistències que ha traçat el moviment contra la globalització al llarg d'aquests anys i ofereix una panoràmica general del que ha representat aquesta dècada de resistències globals posterior a Seattle i, també, dels reptes que enfronten els moviments socials davant la crisi sistèmica contemporània.

EDITORIAL CRÍTICA I ALTERNATIVA

Las sin parte
Matrimonios y divorcios entre feminismo y marxismo

Cinzia Arruzza (Crítica & Alternativa).
Pròleg de Sandra Ezquerro.

La història del feminisme i el marxisme es caracteritza per l'existència de possibilitats d'encontre constants que, tanmateix, mai no han portat a forjar una unitat completa i satisfactòria per ambdues parts. Durant gairebé dos segles, el moviment feminista i el moviment obrer s'han trobat en lluites, han treballat junts, han desconfiat l'un

de l'altre, ha tornat a coincidir, a separar-se, a redescobrir-se, a renegar i a observar-se des de la distància. Arruzza fa un recorregut històric de les relacions entre ambdós moviments i apunta la necessitat de superar les contradiccions entre feminisme i marxisme i d'articular-les políticament i teòricament en el combat contra el capitalisme i el patriarcat.

EDITORIAL ECOS

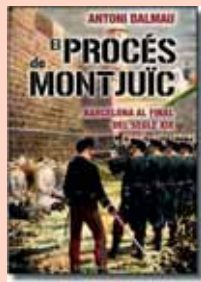
La ciutat i la memòria democràtica
Espais de lluita, repressió i resistència a Barcelona

Autor: Col·lectiu Desafectos (edit.)
Col·lecció: República de Paper
Pàgines: 192, PVP 2009

Aquest llibre és el resultat de les jornades titulades *La ciutat i la memòria democràtica* que es van celebrar a Barcelona el 20 i el 21 de novembre de 2008 amb l'objectiu de promoure un dels debats pendents en el desplegament de les lleis de memòria: la gestió pública dels espais de memòria democràtica a la ciutat. Barcelona ofereix un marc acotat per dotar el debat des de realitats concretes que

ja han trobat un ressò públic -com la recuperació dels refugis antiaeris o la reconversió de les instal·lacions de la presó Model-, però també per recuperar experiències properes amb menys transcendència mediàtica o proposar noves vies d'actuació. Centrar el debat entorn dels espais de memòria a la ciutat per met salvar la temptació de caure en reflexions massa abstractes o generalistes.

EDITORIAL BASE

El procés de Montjuïc

Autor: Antoni Dalmau.
Col·lecció: Base Històrica. Número: 63.
Pàgines: 608.

Durant la darrera dècada del segle XIX van tenir lloc a Barcelona diversos atemptats, la majoria de les vegades fruit de l'acció directa d'alguns sectors anarquistes. Els més importants van ser el de la Gran Via contra el general Martínez Campos, el del Gran Teatre del Liceu i el del carrer dels Canvis Nous. En resposta a aquestes accions, les autoritats de l'època van desencadenar una repres-

sió massiva i generalitzada contra tot el moviment anarquista de Catalunya que va conduir a l'empenyorament de centenars de persones, a la pràctica de la tortura i a l'execució. Aquest llibre estudia exhaustivament i amb l'aportació de nombrosos materials inèdits els tres atemptats i les causes judicials que se'n van derivar, la més famosa de les quals va ser l'anomenat procés de Montjuïc.

EDITORIAL BASE

No tindràs collons de fer-ho
100% Guardiola

Autor: Jordi Pons i Salas.
Col·lecció: Base Històrica.
Pàg: 280.

Un altre llibre sobre Josep Guardiola...? Sí, però un llibre diferent. No és el periodista qui parla ni el mateix Pep que es mira al mirall i mostra el que veu de si mateix. No. Ara són els altres els que opinen, els que el veuen des de fora i per això en tenen una visió més real, sense filtres. La lectora, al llarg d'aquestes pàgines, descobrirà alguns secrets de la vida de Pep

Guardiola i, sobretot, aprendrà a conèixer-lo a través de les múltiples visions de persones que han estat importants en la seva vida. Totes aquestes visions diverses encaixaran al final del llibre per formar un puzzle que mostrarà un retrat nítid, únic i fins ara inèdit: l'autèntic Pep Guardiola que va contestar a Joan Laporta quan li va proposar entrenar el Barça: "No tindràs collons de fer-ho".

EDITORIAL ECOS

Quan plovien bombes

La reedició ampliada del catàleg *Quan plovien bombes. Els bombardeigs i la ciutat de Barcelona durant la Guerra Civil* ofereix la possibilitat d'accedir de nou a un treball esgotat actualment i, a la vegada, als continguts que es van elaborar per la seva versió italiana. Aquest treball aborda d'una manera panoràmica els fets, les experiències, les memòries

creuades i els significats d'uns esdeveniments -els bombardejos de Barcelona durant la guerra- que ens parlen d'un moment clau del desenvolupament de la guerra total a escala mundial i de la capacitat d'un temps i d'un país per reaccionar contra ells. Una obra sen se parangó al llarg dels segle XX.

EDITORIAL TAKATUKA

Quan el Sr. Ross aborda durant la classe d'història el període del nazisme, l'alumnat no poden entendre el comportament cec alemany i la seva manipulació. Elles mai no haurien permès una cosa així, s'haurien rebel·lat contra el despotisme. El professor decideix dur a terme un experiment per demostrar

EDITORIAL TAKATUKA

La volta al món d'una armilla polar. Una petita història sobre la gran globalització.

Com es pot explicar la globalització? Doncs, per exemple, mitjançant una armilla polar. Des dels jaciments petrolífers del Golf Pèrsic, passant per les fàbriques tèxtils de Bangla Desh i

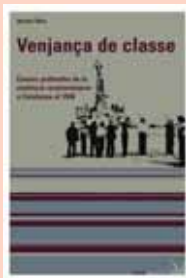
EDICIONS EL JONC

ÈPOCA. L'exèrcit o l'ombra. Autors: Ferran Dalmau i Pau Juvells. Pròleg: Antoni Dalmau. Editorial: Edicions El Jonc. Pàgines: 192.

Durant la dècada dels setanta una colla d'activistes catalans organitzaren la resistència armada al règim i al pacte de renúncies i claudicacions posterior, amb la constitució d'una organització militar clandestina i secreta, disposada a actuar al servei del país. El grup va ser batejat per la policia espanyola amb el nom d'Exèrcit Popular Català (EPOCA), suposava el nexa de continuïtat històrica

EDITORIAL VIRUS

Venjança de classe

Xavier Díez
Ed. Virus
128 pàgines,

Al llarg del primer terç del segle XX, les transformacions econòmiques derivades de l'evolució del capitalisme mostren dos bàndols: el guanyador i el perdedor. Aquest darrer suporta unes desigualtats econòmiques i socials terribles, a les quals fa front mitjançant de la protesta social i l'organització sindical. En contraposició, els grups benestants autòctons opten per la repressió per preservar

llur posició. La marginació i la violència estructural contra aquest segment generarà un discurs alliberador potent i, fins a cert punt, sofisticat, més o menys vinculat a una forta organització social i sindical. A Catalunya, després de la reacció de les organitzacions obreres davant del cop d'estat de 1936, es va manifestar la profunditat i l'arrelament social d'aquesta tragèdia sota la fórmula de la venjança de classe.

EDITORIAL VIRUS

La sociedad contra el estado

La sociedad contra el Estado
Pierre Clastres;
Ed. Virus;
282 pàgines;

L'antropologia, a partir d'una concepció unívoca i lineal de la història, ha presentat les societats primitives com a societats incompletes, menys evolucionades, pel fet de no tenir Estat. Es tractaria, en definitiva, de societats que encara no han assolit l'edat adulta, que estan estancaes a la infantesa de la humanitat. Aquests i altres prejudicis de caràcter etnocèntric són reconstruïts i sotme-

sos a una crítica afilada per Pierre Clastres, l'obra del qual està travessada per una preocupació fonamental: la qüestió del poder i, en ella, l'aparició de l'Estat com a accident històric decisiu. Amb l'objectiu de conèixer la ruptura que porta a l'aparició de l'Estat i a la divisió en classes, analitza la qüestió del poder entre les societats primitives, unes societats per les quals el poder no significa coerció.

EDITORIAL PEPITAS DE CALABAZA

Instinto de muerte. La autobiografía del enemigo público número uno

Autoria: Jacques Mesrine
Traducció de Jesús Romé
(revisada por Federico Corriente)
2010 | 436 pág.

Res són les ocasions en les que podem tindre entre les mans un document com aquest, la narració en primera persona de la vida i l'activitat criminal de qui va ser considerat a França i Canadà, durant els anys setanta, l'«enemic públic número u»: Jacques Mesrine (1939-1979). Amb un gran talent narratiu, Mesrine recapitula les seues aventures per mig món i relata, amb totes els

detalls, robatoris, assassinats i espectaculars fugues, els seus amors, amistats i esperances. «El Gran» va ser un home que va donar el salt qualitatiu de viure fora de la llei a viure contra la llei: una expedició sense retorn durant la qual no va oblidar ni la dort que corren les persones preses, ni el jurament de venjança que va llençar als seus enemics.

EDITORIAL ICÀRIA

Primer diccionario altermundista

ATTAC · Jean-Marie Harribey (dir.)
PP 384

Aquest diccionari és una eina indispensable pel debat democràtic dels grans problemes globals: educació, canvi climàtic, vigència universal dels drets humans... El moviment altermundista repren, a través d'aquest diccionari, els grans valors revolucionaris de 1789 –llibertat, igualtat, fraternitat– i els atorga un nou horitzó. Més de cinquanta col·laboradores d'am-

bits com la filosofia, la sociologia, l'antropologia, la història, l'economia, la justícia, el sindicalisme... han sumat els seus esforços per fer d'aquest treball monumental una referència indispensable per entendre els diferents corrents que animen el pensament progressista mundial. Més de 300 articles que defineixen els conceptes clau del pensament progressista actual.

EDITORIAL ICÀRIA

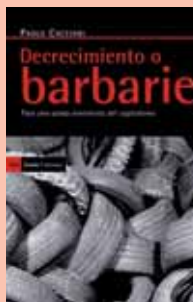
L'OTAN, una amenaza global

Teresa de Fortuny i M. Gabriela Serra (eds.),
COLECCIÓN: Más Madera, 79
PP: 152

Aquest llibre és fruit de la Campanya NO A L'OTAN, NO A LA GUERRA, sorgida a Catalunya durant la tardor de 2008 arran d'una crida de diverses organitzacions europees per aplegar el moviment per la pau i antiOTAN, en una sèrie d'activitats que fossin la rèplica a la celebració institucional del seixantè aniversari de la constitució de l'OTAN. De l'esforç de la Campanya per difondre els argu-

ments a favor de la dissolució de l'OTAN, neix aquest llibre, on s'explica què ha significat l'OTAN fins ara i el paper que ella mateixa s'ha atorgat per al futur. Els governs, ajudats eficaçment pels mitjans de comunicació, procuren atemorir la població amb el que ells anomenen amenaces globals. En realitat l'OTAN és una amenaça global i un greu obstacle per a la pau i la seguretat mundials.

EDITORIAL ICÀRIA

Decrecimiento o barbarie Para una salida noviolenta del capitalismo

Paolo Cacciari
COLECCIÓN: Antrazyt, 326
PP: 152

Estem instal·lades i instal·lats en la crisi. I no serà un parèntesi. Aquest llibre esboça una possible sortida de la recessió global i capping els paradigmes de la modernitat. Una revolució econòmica (el decreixement) i política (la no-violència activa) que ja viuen en l'arxipèlag dels moviments de

resistència comunitària i en els de les dones i de les noves generacions i que roman a l'espera d'una cita amb les lluites per alliberar el treball del jou productivista. La «crítica al desenvolupament» no pot no anar acompanyada per un projecte polític d'autogovern. I a la inversa.

onada

orton Rhue i Stefanie Kampmann
aduació de l'alemany Carme Gala
L. Takatuka, 176 pàgines;

com es poden desenvolupar comportaments autoritaris o feixistes i que el que va passar a Alemanya podria repetir-se a qualsevol lloc i moment. No obstant això, arriba un moment que l'experiment se li escapa de les mans i comença a prendre dimensions perilloses pel seu alumnat.

volta al món
na armilla polar.

petita història sobre
n globalització

ng Korn
lustracions de Birgit Jansen
atuka; 172 pàgines
ció de l'alemany Carme Gala

uns grans magatzems d'Alemanya, fins a una barca d'emigrants clandestins que arriba a les Canàries.

Wolfgang Korn narra la interessant història d'una armilla polar i mostra el rerefons i les xarxes de la globalització.

CA

Ferran Dalmau i Pau Juvillà
Aleix Renyé
l: Edicions el Jonc
ó: Muixeranga, 11
: 204

entre el vell separatisme resistent amb l'oposició antifranquista i el nou independentisme modern que s'estaven gestant, gràcies a la influència dels moviments d'alliberament nacional. Amb EPOCA, l'exèrcit a l'ombra, Edicions el Jonc pretén recuperar la història oblidada d'aquella colla d'activistes que van lliurar-se a la causa de la justícia i de l'alliberament dels Països Catalans.

, llegir

— LLISTAT DE LLIBRES A RECOMANAR —

Tradicció i orfenesa:
per a una genealogia de l'escriptora catalana del segle XX

Lluïsa Julià
EDITORIAL LLEONARD
MUNTANER, PALMA DE
MALLORCA, 2007

Fa una anàlisi i una reflexió profundes al voltant de dones escriptores catalanes -com Maria-Mercè Marçal, Caterina Albert o Maria Antònia Salvà- des d'un punt de vista feminista de la seva obra i de la seva circumstància. Questiona com s'ha jutjat l'obra literària de les dones en la cultura catalana.

Les trobairitz

Alfred Badia i Gabarró
HORSORI EDITORIAL,
BARCELONA 2006
TRADUCCIÓ DE MONTSE-
RRAT ABELLÓ

L'amor cortès vist des d'un altre punt de vista molt diferent, el de totes les dones -que no van ser poques- que van escriure poesia trobadoresca. A més de les poesies, també es fa una anàlisi interessant de la seva situació i la seva obra.

Feliçment, jo sóc una dona

Maria Aurèlia
Capmany
EDITORIAL BARCANOVA,
BARCELONA 2004

És una obra en què la protagonista, Carola Milà, no té un pas-sat sinó que és la seva condició de dona la que la defineix.

Història de les dones a l'edat medieval

Teresa Vinyoles
EUMO EDITORIAL, VIC 2005

Anàlisi de tot el que feien i eren les dones durant l'època medieval fins l'any 1500 aproximadament. És un acostament a l'estructura social de l'època. Es desfan certs mites al voltant de les dones i les seves activitats. Des de l'articulació de les primeres comunitats de rompuda a les grans dames de la burgesia ciutadana, la figura estàtica de les dones que s'ha anat donant al llarg de la història es pot anar desfent en aquest llibre.

Sota el signe del drac

Maria-Mercè Marçal
EDICIONS PROA,
BARCELONA 2004
COMPILACIÓ A CÀRREC
DE MERCÈ IBARS.

Diversos textos en prosa de la Marçal on s'inclouen anàlisis d'obres d'altres dones com Isabel de Villena i també l'opinió de l'autora sobre les circumstàncies polítiques, del feminisme o del tracte que reben les dones per part de la cultura catalana o la crítica literària.

Sóc vertical

Sylvia Plath
EDITORIAL PROA,
BARCELONA 2006
POEMARI I TRADUCCIÓ A
CÀRREC DE
MONTSERRAT ABELLÓ

Poeta difícil, però extremadament sincera. Dura i intimista, la seva poesia és una continuada contradicció. Parla de la seva relació com a dona amb el marit i amb la família de manera complicada.

La irrupció de la dona en el catalanisme (1931-1936)

Arnau González
i Vilalta
PUBLICACIONS DE L'ABADIA
DE MONTSERRAT,
BARCELONA 2006

Compilació de textos i anàlisi de la participació de les dones en el catalanisme i, també, del tracte que es donava des del catalanisme a les dones i a les seves iniciatives polítiques o culturals.

Versions d'Akhmatova i Tsvetàieva com en la nit les flames

Maria-Mercè Marçal
i Monika Zgustová
Edicions Proa,
Barcelona 2004

Traduccions d'aquestes dues poetes russes. Són dues poetes molt diferents, tant a nivell estilístic com a nivell polític, però entre elles s'estableix un diàleg literari profund i de reconeixement mutu.

Les algues roges

Maria Teresa Vernet
HORSORI EDITORIAL,
BARCELONA 2007

L'obra, que en el seu moment va ser un best-seller, va ser escrita lta abans de la guerra del 36. Mostra una de les obres de ficció novel·lada amb més èxit del moment escrita per una dona. Els personatges que hi apareixen són dones molt lliures i viatgeres, en fi, l'antítesi del que viurien les dones durant el franquisme.

Quadern d'Aram

Maria Àngels Anglada
EDICIONS 62,
BARCELONA 2008

Parla del genocidi armeni a través de la història d'Aram, un xicot de quinze anys que ha de participar en un èxode massiu. Parla tant de la supervivència física com de la importància de tenir i mantenir una memòria individual i col·lectiva.

— POESIA DE DONES —

Mireia Redondo. (Barcelona 1982). Poeta feminista

**IV.-
Als tertulians
(bram d'ase no
clama al cel)**

Multidiplomats,
hiperlicenciats,
especialitzats,
repentinats,
estorofats,
apoltronats,
civilitzats...
Opinen, il·lustrats,
pacificants,
de ferotges malvestats
escandalitzats,
conternats,
titulats,
ses magestats.
Esteu equivocats:
el mónque he hereditat,
parrac,
l'heu deixat
fet un disbarat.
Però...
Me n'he enamorat
i el vull capgirar.
Perque
l'amor encertat
no és l'encegat,
l'amor de veritat
és crític i apassionat.

Primers desencontres**III.- Et desafi**

No existeix el pur silenci
sinó sordesa infinita,
tradicions colgades d'oblits,
rastres de l'anciana lluita
entre recaça desfeta
i una esperança sobre els dits;
sóc colònia d'orfenesa,
una fúria balconera,
una puta infanticida:
tant vampírica com Lilith,
tant pagana com Medea.
Trenco la llança jordiana.

Amb la retina fixada
als sentinelles de l'ordre
converteixo en pedres mortes
als prohoms de llargues ombres.
Perquè sóc eterna, hi era:
quan la bandera groguenca
fou sang de conqueridors
i em deïeu que era meva;
quan el Mossèn patriota
plantà la Creu al Canigó
i a cop de campana i guerra
expulsà germanes sàvies

del seu alegre panteó;
quan l'Espill esdevení un clos
i Eiximenis un bon mestre
abillant una cacera,
fent del meu solc un mal congost;
quan jaumes i mercenaris,

herois i civilitzadors,
amb espases de cartílag
empalaren trobadores
i aboliren llengües vives;
quan els jutges d'Escriptura
van cosir-nos tots el llavis;

quan uixers de la Cultura
miraren escandalitzats
com ella trencà la ploma;
perquè el vot fou de silenci
i no fou dret electoral,
perquè aquelles flors armades
s'escarniren fins el final.
Dona entusiasta, divisa,
amazona desbocada
congrint l'hora violeta,
despertant les algues negres,
penso en la ferida oberta

i escric des de les entranyes:
estrangera dins de casa
amb la ràbia a les butxaques
faig del buit idea i faca.
Els meus cingles, accions lliures,
lliure imatge les meves mans.
Cara a cara et desafi
atzur tèrbol, mirall trencat.
No em xuclaràs l'alè vital!
A cada pas adobaré
aquell bes tan sensacional
que a les primeres se'n darà.

Més desencontres

"planh e sospir, per qu'ieu no puec so far' ab mas
coblas que'l cors complir voldria" Clara d'Anduza
("em planyo i ploro, que no sé abastar amb mes cobles
allò que el cor voldria")

I.-
Tu, petit gran tirà,
em vols nascuda del teu cap
i amb el semblant emparedat.
Reietó deshereditat,
vols que sigui el teu port callat
per quan tornis dels envellats.
Amor desvallestat,
perquè et permets al·lisonar
si ni tant sols vols escoltar?

II.-
Plou.
I relliscó.
Relliscó
somicant...
Quan obri la finestra
podré parlar de tu.
Mentrestant...
Va relliscant,
la pluja,
al meu davant.

III.- Libació
Maleit corc que em rossega.
Cor de fusta m'he despartat,
serradures amb el tallat.

Pols als llavis que em dessagna.
Carn despersa quan m'he llevat,
sang gelada per esmorzar.

Pell de suro, telèfon mut,
ulls de vidre, braços de llot.
Avui, sang i pols d'un sol glop.

— RELAT —

Blai

Bon dia. Em diuen i em dic Blai. Sóc un salmó. Un salmó revolucionari. Vaig néixer sota el riu i sota el signe de peixos. No vull ser de color salmó, no m'hi veig. No és que sigui cec, sinó que considero que no tots som de color salmó, és obvi que jo tinc un altre tipus de bronzejat. Els meus avantpassats salmons m'explicaven que sentien dir als pescadors que les persones, siguin del color que siguin, han de tenir els mateixos drets. O l'aigua distorsionava les seves paraules o jo no comprenc el daltonisme dels humans. I això ha causat sotrac al món fluvial. "Ho pintarem de color salmó", vaig sentir esparverat una vegada. Què vol dir això?, em refregaran per la paret? Pròximament, es revoltaran les fruites. Respectem les diferències, no totes les pomes són verdes. Si no, no sé on desembarcà aquesta situació i em fa mala espina.

L'abc de les revetlles populars

La companyia manresana De Parranda no s'oblida ni dels ingredients d'una revetlla. La coca, els coets, les cadires, el ball, les fotos i fins i tot el desmuntatge dels focs. Sense embuts i directes al gra, *Revetlla!!!* És el pas a pas de com construir i gaudir d'una nit popular. D'escena a escena i amb un fanal d'estil modernista com a pilar de l'escenografia, dos actors i una actriu es reparteixen els rols de coques, pastisseres, parelles de ball, castells de focs i domadors de focs.

El resultat és una posada en escena dinàmica que omple el conjunt de la tarima i on, constantment, es va amunt i avall amb l'ajut d'una il·luminació molt pendent de qualsevol moviment lateral. El ritme del guió també és fort, tot i que amb un marge d'improvisació que permet interaccionar amb la contrapart.

I sempre, amb el toc que ha caracteritzat els deu anys de De Parranda: sense ni un pèl a la llengua.

Revetlla!!! Cia De Parranda
Teatre per tots els públics | www.deparranda.cat

Viatge al temps amb toc autòcton

La companyia de comedians de Ponent Encara Farem Salat no en té prou amb els *Pastorets Rock i Efs!* Produccions i continua sorprenent-nos amb nous muntatges dirigits a tots els públics i vinculats a la cultura popular. Un dels darrers és *La màquina del temps*, on sis inventors ens traslladen a les danses de l'antic Egipte i a les diversions de la cultura pirata amb molt d'humor. Ritme, música i percussió durant l'estona que calgui, en un exercici complet de balls, salts i crits. L'objectiu: fer suar de valent i no deixar ningú aturat ni assegut a la cadira.

D'aquesta manera, aquest grup de comedians continua demostrant que utilitzarà qualsevol format per continuar difonent i treballant la cultura popular amb idees esbojarrades i psicodèliques. Ara bé, sempre amb aquest toc autòcton intrínsec a tota la música i a les danses de la companyia.

La màquina del temps
Cia. Encara farem salat | Espectacle d'animació i de carrer | www.encarafaremsalat.com

Conèixer el perquè de tot plegat

L'Ares és una dona rodamón que ha viatjat gairebé per tota la terra i ha voltat pel conjunt de continents. Malauradament, com succeeix a la majoria de persones que decideixen convertir el viatge en una forma de vida, l'entorn per on passa no li fa massa cas. Sort que sempre hi ha alguna persona que està disposada a escoltar-la. Engruna Teatre planteja *El perquè de les coses* com un espectacle que, al marge d'indagar els valors humans, aproxima conceptes científics com la via làctica i el sistema solar a la canalla d'una forma lúdica i, sobretot, fent servir la imaginació. L'espectacle destaca per si sol, amb una escenografia treballada al més mínim detall que arrodoneix i encisa la combinació de rondalles, titelles i objectes. Tot plegat, amb l'ajuda d'un carro arrossegat per la rodamón que, a simple vista, sembla carregat d'andròmines que esdevindran imprescindibles per continuar gaudint de l'actuació.

El perquè de les coses
Cia Engruna Teatre | Contes, titelles i objectes | www.engrunateatre.com

Capgirar la llegenda

El recurs de capgirar històries tradicionals és un element força utilitzat però, sovint, cau en l'avoriment. Per sort, hi ha excepcions i aquesta n'és una, que arriba de la mà de la jove companyia dirigida a la canalla Plum Teatre. *Un altre Sant Jordi* és la rondalla de sempre amb un Drac que no és vegetarià i que continua menjant-se les persones. Ara bé, de cop i volta, sorgeix un element nou: és absolutament imprescindible un heroi per salvar la princesa que el Drac Bernat té segrestada? A partir d'aquí, l'argument es capgira cap a una rondalla que parla de la capacitat de creure en els propis instruments, de l'autoestima i de l'empoderament col·lectiu. Tot plegat, treballat amb uns titelles que se les empenquen totes per aparèixer de diferents racons de l'escenografia i on el drap és el gènere protagonista i gairebé exclusiu.

El desenllaç passa per la intervenció de tot el poble i és, sens dubte, un bon motiu per quedar-se fins al final.

Un altre Sant Jordi
Cia Plum Teatre | Titelles | plumteatre.blogspot.com

— RELAT —

LAIA PAJUELO SANS (Barcelona, 1981).
Microscriptora surrealista. Ha estat premiada en diversos certàmens literaris.

Sí, en això tens raó

—Mare, t'he de rentar.
—No vull que em vegis.
—Sí no ho faig jo, hauré de contractar una assistenta i encara serà més vergonyós.
—No, perquè és la seva feina i li pagarem. En deu haver vist moltes, de...
—Mare, saps que no tenim diners per pagar una assistenta.
—Lavors, per què m'has dit que si no deixava que em rentessin n'hauríem de contractar una?
—I tu, sabent que no tenim diners, al dir-te això de l'assistenta, per què m'has dit que era la seva feina i que deu estar immunitzada de tocar vagines, en comptes de dir-me allò dels diners?
—Mira, primer de tot, jo no he fet servir paraules com "immunitzada" o "vagina". Segon, no t'he de donar tantes explicacions dialèctiques. Tercer, no es tractava dels diners, sinó de la vergonya. Del fet que et renti una persona coneguda-familiar o bé una de desconeguda-professional.
—Sí, en això tens raó.

Vaig pujar-me les faldilles i vaig abaixar-me les calces.

—Em rentaries, tu a mi?
—No és el mateix.
—Mira, tampoc no vaig depilada...
—Berta, però si tu no tens pèls.
—No canviis de tema. Apa, toca!
—Ni parlar-ne!
—Mama, cony, no et dic que m'hi fiquis el dit! És per solidaritzar-me...
—No facis servir aquesta paraula.
—"Cony"?
—No, "solidaritzar-se".
—Sí, en això tens raó.

Sempre m'he preguntat quina deu ser l'aparença d'un infant negre amb síndrome de Down. Arran de l'accident de la mare que començo a saber-ne més, de medicina. Ella sempre diu que he de tenir uns estudis, però jo no sé on els he de tenir. Al cap, als colzes, a la carpeta? Ara que he fet anys m'adono que Sant Crispí és un indret petit per a la mare i per a mi. El butlletí mensual de la parròquia m'ajuda a aprendre paraules com "solidaritzar-se", però sento que hauria de llegir més i a casa queden pocs llibres. El pare se'ls va malvendre per marxar encara més lluny. L'expressió "qui sap on para" s'escau molt a l'ocasió.

La mare diu que estic molt desenvolupada per l'edat que tinc, però crec que es refereix a les idees, perquè, de pit, no en tinc gaire.

D'ençà que has començat a llegir, fins ara, no he fet res més que mentir. Em dic Elena, no tinc cames i tinc una filla que es diu Berta. Sóc una guionista frustrada amb el pensament que moriré aviat. Ara, com cada dimecres, escric les meves memòries. Volia fer-te creure que jo era la Berta i que feia uns diàlegs molt enginyosos, però em sap greu pels que ens coneixen, que saben que la Berta té 3 anys i no em pot rentar. A més a més, sí que tinc una auxiliar a domicili i visc a Barcelona. Em renta i m'agrada com ho fa. Vull dir, em dona plaer, tot i que ella no ho sap. No sé per què pensa que, pel fet de no tenir cames, no hi tinc sensibilitat, al sexe. Certament no estan gaire ben preparades, aquestes sud-americanes. Ella és del Perú. És força maca. Sóc lesbiana i jo, en aquestes coses, m'hi fixo. Potser a ella li agrada ficar-m'hi el dit, perquè no vam quedar així, ho fa perquè vol. Jo no tingui cames no vol dir que no tingui braços, per tant podria rentar-me jo mateixa, però no m'ho qüestiono.

—Señora Elena, la tengo que asear.
—No quiero que me veas.
—Si no lo hago yo tendrá que hacerlo su hija y será aún más vergonzoso.
—No, porque es pequeña y no puede hacerlo.
—Berta tiene ya trece años...
—Entonces, ¿por qué me has dicho que si no lo hacías tú tendrías que hacerlo ella?
—Y usted, sabiendo que su hija puede hacerlo, ¿por qué me dice que es una cría incapaz?
—Mira, en primer lugar yo no he utilizado palabras como "cría" o "incapaz". En segundo lugar, no tengo que darte tantas explicaciones dialécticas. Tercero, no se trataba de la edad sino de que te lave una persona conocida-familiar o que lo haga una desconocida-professional.
—Pero yo no soy una desconocida.
—Sí, en eso tienes razón —vaig dir jo, i ella es va abaixar els pantalons i les calces.
—¿Me lavarás, usted a mí?
—No es lo mismo.
—Mire, tampoco voy depilada.
—Pues ya deberías... pide hora.
—No cambie de tema. ¡Venga, toque!
—¡Ni hablar!
—Elena, coño, ¡no le digo que me meta el dedo! Es para "solidarizarme"...
—No uses esa palabra.
—¿"Coño"?
—No, "solidarizarse".
—Sí, en eso tiene razón.

, llegir

— RELATS CURTS — Orland Mena i Casals (Granollers 1975). Historiador.

Ens ofereix una sèrie de relats que explicava a la seva filla

La rateta que socialitzava l'escaleta

Hi havia una vegada una rateta soltera que, cada matí, escombrava l'escaleta perquè el seu pis era molt gran. La rateta ja tenia el seu encant, però interiorment era una mica fràgil.

Un dia es va trobar un dineret i, com que a la tele tot el dia li deien que és importantíssim que les dones siguin boniques, es va operar els pits i el nas. Llavors, va continuar escombrant l'escaleta com cada matí i, un bon dia, va passar un ànec i li va dir:

-Ai rateta, rateta, tu que n'ets tan boniqueta, no voldries tenir un rotllo amb mi?

Però la rateta no el trobava prou modern i no en va voler saber res ni tan sols el va convidar a prendre un cafè perquè no li embrutés la casa.

El dia següent, va passar un gall amb les plomes estarrufades i li va preguntar el mateix:

-Ai rateta, rateta, tu que n'ets tan boniqueta, no voldries tenir un rotllo amb mi?

Però la rateta el va trobar massa pretensions i no en va voler saber res.

Així van passar asces, gossos i xaixis, però a tots els trobava pegues fins que, un dia, va aparèixer un gat fent-se el distret. El gat feia veure que no en volia saber res fins que la rateta es va acabar enamorant d'ell. El gat es va portar molt bé mentre eren nuvis. Llavors, es van casar.

Un cop casats, el gat es va oblidar de ser amable i la va començar a pegar. Els veïns van trigar a saber-ho perquè la primera que ho amagava era la rateta. Quan ho van saber van clavar-li

una pallissa al gat i li

van dir que no hi ha res més lleig que abusar de la gent que no es pot defensar.

Aleshores, la rateta i els veïns van organitzar una assemblea i tothom que tenia aquest problema es va unir i casa seva sempre més va estar oberta a

tothom i va ser més o menys feliç per sempre més.

Les tres cabretes

Hi havia una vegada tres cabretes que vivien amb la seva mare i eren molt felices. A la casa, tothom es respectava molt i quan es decidien coses sempre es parlaven abans. Vivien en una casa al camp i necessitaven poc anar a la ciutat. Només de tant en tant la mare hi havia d'anar a vendre per pagar els impostos del govern i per vendre part del que feien.

Les cabretes eren molt innocents i, a més, tenien tot el que volien. Però la mare sabia que hi havia un perill: es deia consum i tenia un servent molt astut, que es deia publicitat. Amb la publicitat, tothom desitjava el que no necessitava i havia de treballar un munt d'hores. Així podien consumir. Però, com que sempre anaven amb pressa, s'enfadaven sovint i es deixaven d'estimar. I no eren feliços.

Un dia, la mare va marxar però, abans de fer-ho, els va dir:

-Mentre sigui fora, és millor que no deixeu entrar a ningú perquè us voldrà vendre coses, perquè saben que sou molt innocents.

-I què hem de fer? -van dir les tres cabretes.

-Demaneu-li que passi la poteta per sota la porta. Així sabreu si sóc jo.

Les tres cabretes van dir que farien tal com ella havia dit i, quan a mig matí van trucar a la porta, van dir:

-Qui hi ha?

I van sentir que els contestaven:

-Sóc la vostra mare.

Però la veu no s'assemblava gaire a la de la seva mare i van desconfiar. Van pensar que potser es tractaria de la publicitat. Elles no volien deixar de ser felices i, per tant, li van demanar que passés la poteta per sota de la porta. La publicitat de seguida va passar una pota molt semblant a la de la seva mare i molt bonica. Semblava que no era gens perillosa.

Però una cabreta ho va trobar tot massa fàcil. En canvi, les altres dues la van deixar passar. La cabreta llesta va córrer a amagar-se.

Quan la publicitat va entrar va enlluernar les dues cabretes amb promeses i a les dues els va semblar que el que tenien i el que eren no valia res. Es van quedar molt tristes, però volien tenir coses.

La mare va arribar i la publicitat de seguida li va saltar al damunt per vendre-li coses, però la cabra sabia molt bé que necessitava i va clavar un cop de banyes a la publicitat i mai més no va tornar a entrar a casa.

Les dues cabretes van estar tristes durant un temps i van acabar entenent que voler massa coses porta molts problemes.

Els tres porkets

Hi havia una vegada tres porquets germans als quals van fer fora de casa perquè no podien pagar la hipoteca.

El més petit va buscar pisos de lloguer, però no en trobava cap que pogués pagar i va acabar entrant a la primera casa buida que va trobar. Però era d'uns treballadors i de seguida tot el barri se li va posar en contra i va haver d'anar a veure el germà mitjà.

El germà mitjà havia ocupat la casa d'uns rics a la Cerdanya i, quan el va veure venir, va estar molt content. Van estar vivint del que podien mentre s'arreglaven tot sols la casa, però els Mossos van venir al cap d'uns setmanes i els van acabar fent fora. Aleshores, van anar a veure el germà gran, que els va rebre molt bé, però els va renyar una mica.

El porquet gran havia voltat durant un temps. S'havia informat bé i, amb uns companys, va trobar unes casetes que una immobiliària no havia pogut vendre i que, a més, havia tancat. De seguida van fer horst pels veïns i van crear una escola bressol perquè els treballadors poguessin anar més tranquils a la feina. A més, van parlar amb les associacions explicant-los el seu projecte. Poc a poc, se'ls va unir gent i van fer més coses i, quan va arribar la policia, tot el barri estava amb ells i no els van poder fer fora.

La caputxeta roja

Hi havia una vegada una nena a qui deien caputxeta roja perquè sempre es cobria el cap amb una caputxa roja. Vivia amb els seus pares al mig del poble. La seva iaia vivia al mig de la reserva natural perquè estimava molt els animals.

Un cop per setmana, la seva mare li deia "agafa la bicicleta i porta aquests medicaments i aquests potets de mel a la teva àvia". La caputxeta estava molt contenta i sempre hi anava.

Un bon dia, es va trobar un llop -que és un animal com un gos pastor alemany però més gros i més ferotge- i li va preguntar:

-Caputxeta, caputxeta, què portes a la cistella de la bicicleta?

-Mel i medicaments per la meua iaeta.

-I no me'n podries donar? És que els caçadors maten tots els senglars i jo no tinc menjar.

La caputxeta sempre arribava a casa la iaia sense la mel, però ja se'n feia càrrec i la seva iaia també. Però un constructor se'n va assabentar, i va donar diners a un diari perquè digués que el llop atacava la Caputxeta i que els animals de la reserva eren perillosos. Tal dit tal fet. Aviat va pagar alguns polítics perquè el deixessin construir al bosc.

Aleshores, la caputxeta i la seva iaia van començar una campanya de denúncia i van demostrar a tothom que els animals, generalment, són més bons que els constructors i els polítics.

Però la gent, en comptes d'unir-se, es va quedar mirant la tele i el bosc se'n va anar a fer punyetes...

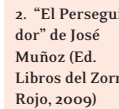
De vegades passa.

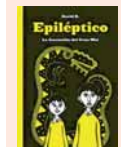
RECOMANATS IL·LUSTRACIÓ

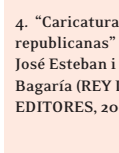
1. "L'écriture visuelle", de Saul Steinberg. Catàleg d'una exposició realitzada a Strasbourg. (2009)

2. "El Perseguidor" de José Muñoz (Ed. Libros del Zorro Rojo, 2009)

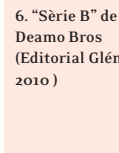
3. "Epiléptico". La ascensión del gran mal, de David B. (Editorial Sins Entido, 2009)

4. "Caricaturas republicanas" de José Esteban i Luis Bagaría (REY LEAR EDITORES, 2009)

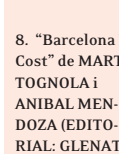
5. "Todo va muy bien" de Cesc (DEBOLSILLO, 2010)

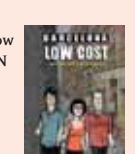
6. "Série B" de Deamo Bros (Editorial Glénat, 2010)

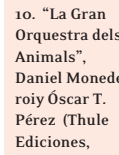
7. "Hubo un tiempo en el que el cielo" de Eduardo Solano i Riki Blanco (Editorial: A BUEN PASO, 2010)

8. "Barcelona Low Cost" de MARTIN TOGNOLA i ANIBAL MENDOZA (EDITORIAL: GLENAT, 2010)

9. "Era Fosca i Sospitosament Tranquil" d'Einar Turkowski (Ed. Libros del Zorro Rojo, 2008)

10. "La Gran Orquestra dels Animals", Daniel Monedero i Óscar T. Pérez (Thule Ediciones, 2009)